

Խո՛ւնկ փոխանակ վառօղի:
 Օ՛ն, Մա՛յր իմ, Մա՛յր, սա վայրկենիս խեղդե՛, օ՛ն,
 Մեջըդ ամեն խուժողուժ, ամե՛ն դահճապետ...
 Բայց չե՛ս ուզեր դու ինձ լըսել, եւ կամ չե՛ս
 Կըրնար վրայեդ ըզգետնել
 Քաղաքներուդ ակերակներն՝ որոնց տակ
 Չըմըռսաբոյր մարմինըդ կես կը թաղուի.
 Ու կը թողուս որ ըլլայ ժա՛նտ Մահը քեզ
 Բազուկներուն մեջ Դուրանի ճետերուն.
 Կը թողուս լո՛ւռ, անկարեկի՛ր,
 Եւ ես ահա կը նըշմարեմ՝ որ անոնք
 Որջերէն դուրս ազատ ճամբուն վրայ կ'ոստնուն:
 Միսի գըրգռիչ ախորժակէն կանչըւած՝
 Կը հաւաքուին ոհմակ ոհմակ, ոռնածայն.
 Իրենց գըլխուն աստղերն ամբողջ կը դեղնին.
 Եւ կակաչներն հազարաւոր բլուրներու
 Սարսափահար բաժակներնին կը փակեն:
 Արիւնի քաղցն ու հին փափաքն ակերման
 Թեւերն անոնց կը սոթտէ,
 Թեւերն անոնց կը գինէ...
 Կը հալածեն Յայորդիներն անպաշտպան,
 Յայորդիներն որոնք հագիւ վերցուցած
 Իրենց գըլուխն աշխատանքի կարկահէն՝
 Ըղեղներնուն մեջ կ'ըզգան
 Սոյլերը տաք գընտակին.
 Կը բարձրացնեն ճիչը կեանքի ծարաւուտ.
 Եւ զոհական եզներու զերդ խումբ մ'օրհնեալ՝
 Որոնց մինչեւ գոմը հասած է հըրդեհն,
 Ուղեկորոյս, խօլագոչ,
 Կըթոտ ծունկով, բիբերով դուրս կըկոցուած,
 Կը փախչըտին շըփոթ, թասուն, յուսահատ.